

han om Eftermiddagen spaserede paa *Monte Pincio* sammen med Baronessen og Hofjægermesterinden, klædt i en splinterny, lysegraa Sommerdragt, der hang luftigt og elegant om hans muskelkraftige Legeme, hændte det ikke sjelden, at en eller anden sortøjet Skønhed sendte ham et ømt Blik over Viftekannten.

Han var ikke kommen til Rom som Pilegrim af nogen Art. Ligesom han ikke lokkedes synderligt af Musæerne, gik han ret ligegyldig forbi de mange aabne Kirkedøre, hvorigennem Vejen for Størsteparten af Fremmedflokken førte til det egentlige Rom: disse firehundrede kælderdunkle, røgelsemættede, af Vokskerter og smaa Oljelamper belyste Rum, hvor Middelalderen endnu levede i usvækket Inderlighed og Kraft, en Stilhedens Verden midt i Gadelarmen, en Himmeriges Forgaard, hvor der kun taltes i Toner og Lovsangen aldrig forstummede.

Per havde allerede under sit Ophold i den østerrigske Bjergby stiftet Bekendtskab med den katolske Gudstjeneste. Regelmæssigt hver første Søndag i Maaneden var der her draget en Procession fra Kirken gennem Byen. Med en gyseligt oppyntet Voksdukke i Spidsen traskede den enfoldige Bonde-Menighed højlydt bedende gennem Gaden som en Flok brægende Faar, Mændene med Hatten i Haanden, Kvinderne med Hænderne helgenindeagtigt foldede foran det fladsnørte